

„Neen, dat heb ik niet!” — en droom'rig ziet hij naar buiten.

„U doet er zeker veel aan, niet waar, en u hebt natuurlijk heel knappe dokters!”

„Mijn vrouw zorgt uitstekend voor alle mogelijke artsen, maar ze geven allemaal 't zelfde, ten minste 't scheelt niet veel.”

En nu vertelt hij haar van al de wegen, die worden ingeslagen, om genezing te vinden, alles uitvoerig en met een zeker genoegen, aan zieken eigen, om over hun lijden te spreken.

„Hebt u verstand van zieken?”

„Héél veel! Vóór mijn huwelijk was 'k bijna dagelijks met zieken in aanraking, dus dan krijg't men ervaring. Maar 'k vind niet, dat er bij u eenig bezwaar is. 'k Zag zoo dikwijls menschen langzaam beter worden!”

„Of sterven!” — 't Is met 'n lach als straks, dat hij 't zegt.

„Dát is 't ergste niet!” — en levendig, warm-rood kleuren haar wangen.

„Neen, sterven, als dát het grootste bezwaar was, dan was 't wel te overkomen!”

Ze is geheel te goedertrouw en zóó monter komen de woorden, dat hij haar verwónderd aanziet. En nu vraagt hij, wat dan toch voor haar wèl erg is, als ze 't over 't schrikbeeld „sterven” huis'lijk kan redeneeren en zij bijgevolg hindernissen moet hebben, die ingrijpender zijn dan dát.

„Geldzorgen!” — zegt ze. — „Die ongelukkige strijd om 't bestaan, dat altijd en telkens weer terugkomen van de meest grove stoffelijke zaken, 't kleinzielig gezeur over allerhande nietigheidjes, 't is verschrikkelijk! — En was 't niet voor m'n kinderen — geloof me, voor me zelf zou 'k er al weinig drukte over maken, maar voor hen — ze zijn 't beste, wat ik bezitten kan — en zoo graag, zóó ontzettend graag zou 'k een goed plaatsje in de maatschappij voor hen veroveren! — Maar of 't lukken zal? — —”

Een diepe zucht volgt en de tranen staan haar in de oogen.

Eenige oogenblikken blijft de stilte onafgebroken, want ze ziet naar buiten, stillekens denkend aan die toekomst vol zorg en strijd en zoekend met haar geestesoog dat begeerde plekje voor haar kinderen.

En hij? — Hij kan niet voldaan raken met zien naar die eenvoudige vrouw, zoo bekoorlijk en aantrekkelijk, bijna met een hoedanigheid te over, een deugd méér, of in 't bezit zijnde van een toovergave, bij andere vrouwen door hem niet ontdekt.

Dan weer terugkeerend tot den toestand van 't oogenblik, vervolgt ze:

„'t Leven is maar 'n klein, onnoozel „,iets’”, mijnheer Van Voorst, tegenover dat eindeloos heelal, en wij, groote menschen met al onze vreeselijke „,ikheden’”, beteekenen ook maar 'n armoedig beetje. Voor u zal daarin wel verschil zijn. Uw stand en vermogen laten u 't leven van een rooskleurige zijde bezien. Maar voor ons ongefóortuneerde menschen zijn de stofzaken tamelijk ballast!”

Hij glimlacht en zwijgt, Gaarne laat hij haar doorpraten.

Ze vervolgt dan ook met een grooten overgang tot vroolijkheid:

„Maar wij hebben weer iets anders. Onze weelde bestaat in 't onstoffelijke, en dat is óók genot!”